UNITED STATES HOLOCAUST MEMORIAL MUSEUM

Ukrainian Museum-Archives of Cleveland
Displaced Persons Camp Periodicals Collection

Item in Public Domain or an Orphan Work:

The United States Holocaust Memorial Museum Library respects the copyright and intellectual property rights associated with the materials in its collection. According to the Library's knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work--or if you know who does--please contact the USHMM Library by phone at 202-479-9717, or by email at reference@ushmm.org.

Also available via libraria.ua.

3253

ГОЛОС ПАСТИРЯ

Рік I. Фельдмохінг, 24 квітня 1949 р. Число 1.

"Тому, що многі заходились споряджувати повість про добре знані нам знані речі, як передали нам ті, що спочатку були самовидцями й слугами слова, то здалось і мені гаразд, довідавшись від початку про все докладно пораду тобі написати, високоповажаний Теофіле, щоб знав ти повноту того, чого тебе навчено" /Лк. I, 1-4/.

Така була підстава до написання св. евангелистом Лукою свойого евангелія. Це саме "пізнання повноти" благовістя Христового спонукає нас улюблені во Христі браття та сестри започаткувати цей неперіодичний місіуний листок. Де-кому він пригадуватиме "про добре знані речі"; іншим буде розкривати "глибину, широчінь та височінь" - евангелія Христового. Одначе, ми свідомі того, що будуть і такі, для яких ~~правда~~ правда про Христа Розп"ятого є "глупотою"... Але так було є і буде. Ап. Павел говорить: "слово про хреста тим, що гинуть,- то дурощі, а для нас, що спасаємося,- сила Божа". /I Кор. I, 18/. І це власне, що беззаконня примножується в світі нас не відстрашує, а навпаки переконує в потребі християнської місії. Можливо наша доба це початок евангельської "останньої години"... "Діти, остання година настала і як ви чули, що антихрист прийде то тепер многі антихристи повстали, тому то звідтіля знаємо, що остання година". /I,Іоан, 2,18/. Чи справді воно так чи ні,ніхто з нас не повинен спокушати Господа Бога, бо стежки.Його від нас закриті... Але сьогодні всякий, хто ще має у собі "страх Господень" переконується у тому, що він мусить обрати шлях з Христом проти диявола, або стати знаряддям в руках диявола проти Христа. У цьому двобої на передових стежах мусить стати церковна ієрархія і змагатись за Христові ідеали. Щоби не бути тими слугами, що закопують свій талант у землю, ми православні пастирі УАПЦ, що знаходимось у таборі на Фельдмохінгу,підносимо свій голос для відродження правди Христової і для християнської місії наразі серед найближчого оточення православних парафіян Св. Володимирської парафії на Фельдмохінгу. Ми віримо, що внедовзі за нашим прикладом підуть і інші наші собрати та що наш "Голос Пастиря" не буде "голосом взиваючого в пустині."

Вас же православні насельники нашого табору, вигнанці бездомні,про яких ми переконані, що ви "самі повні доброти, наповнені всяким знанням і можете один одного навчати" /Римл. 15, 14/ благаємо,щоб ви остерігалися тих, що чинять незгоди і спокуси проти науки, якої ви навчилися та уникайте їх, бо такі не служать Господеві нашому Ісусу Христу, але власному чреву, вони добрими та гарними словами, зводять серця простодушних"../Римл. 16, 17-18/. Христос ясно сказав: "Я дорога, правда і життя". /Іоан 14,6/. Перше число нашого листка присвячено найбільшому християнському святові Світлому Христовому Воскресенню.

Редакція.

Н.Н.

Христос Воскрес!!!

"Воістину це є спасенна ніч".

Темна весіння ніч тихо спустилась на землю. Все затихло в якомусь очікуванню чогось таємно-величнього...

Вже з Великої Пятниці ця тиша напружує всю людську істоту. Не чути

навіть і церковних дзвонів,згідно старовинного звичаю, коли в церквах били й калатали лише в "било".

У цю ніч священнослужителі вносять у вівтар Св. Плащаницю. Завмер віддих соток вірних... Нараз :... " Воскресіння Твоє Христе Спасе"... Дивна картина. Спонтельна картина. Небо спустилося на землю, освітило її грішну. Земля стає небом... Христос Воскрес!!!!

Жодна християнська церква так світло не зустрічає Воскресшого Христа, як наша рідна Православна Церква. Так воно й мусить бути. Св. апостол Павло каже: "Як би Христос не встав з гробу то марна була б і наша віра". Ми були б найнещасливішими людьми. Але Христос воскрес і все оновилось, все святкує перемогу над смертю й ви бачите радість не лише в обличчях вірних, але й в їх душах. Вона виявляється в тих ясних повних сліз очах. Особливо відчувається ця радість в цю спасенну ніч в Божих храмах. Все чистеньке, безліч квітів, аромат кадила, відчинені райські ворота, сила засвічених свічок, поетичні піснопіння пасхального канону - все це переносить нас в ту вічно-радісну путь, до якої ми стремимо. "Прощення з гроба засяло", сповіщає Св. Ів. Золотоустий, слово якого читається на Світлій Заутрені. Тому "ніхто хай не плачеться на гріхи, бо животворча радість Воскресення змістовно глибока...

Хочете, любі, щоби радість ця увесь час була з вами, щоби хоч малим променем осяяла ваші серця, зігріла вашу душу, все ваше єство?

Хочете, що би ця радість розвіяла сумний настрій, навіяний скитальщиною?

Не відходьте від Христа Життєподавця, тримайтесь Його науки. Йдіть за ним, виконайте Його святу волю. По Його заповітах - життя світло й вічна радість. Пригадайте Його слова:"Коли Я прийду й побачу Вас, то знову зрадіє серце ваше і радости вашої ніхто від вас не відбере".

Він Сам після воскресення привітав цими радісними словами:"Радуйтеся". Поділіться своєю Великодною- радістю і з тими, хто цієї радости не зазнав ще вповні. Радість є той благодатний вогонь, який не зменшиться, як що від нього засвітять іншу свічечку-душу. Радість ця збільшиться, як що вибудете радувати інших. Порадуйте сиріток, удовиць, немічних самітних і ви тоді самі будете радіти подвійно радістю Воскресшого Господа й Спасителя нашого й цієї радости ні то вже від вас не відбере....

Усіх скитальців насельників нашого табору, вірних дітей УАПЦеркви, як рівнож всіх братів християн кому попаде до рук цей листок щиро вітаємо апостольським привітом: Х Р И С Т О С В О С К Р Е С!!!. Нехай Воскреслий Христос Переможець пекла і смерти освітить "Голгофу" життя нашого сяйвом свойого воскресіння і допоможе нам перемагти силою Євангелія пекельні сили сучасного безбожництва.

Р е д а к ц і я.

"Голос Пастиря" -неперіодичний місійний листок - видає Парафіяльне Братство при УАПЦ Св. князя Володимира у лягрі скитальців:
Мюнхен - Фельдмохінг, Барак 83/І.

3253

ГОЛОС ПАСТИРЯ

Ч.2-3

Видає Братство Св.Володимира при парафії УАПЦ на Фельдмохінгу. Барак 81

Рік 1-й Неділя, 8 травня - Неділя, 15 травня 1949 Рік 1-й

Неділя 3-тя по Великодні, ПРО СВ.ЖОН МИРОНОСИЦЬ. Голос 3. Св.Ап. і Єв.Марка. Прп. Сильвестра. Свт.Македонія, Патріарха Царгородського. Ран. Єв.Мрк. зач.71 (16,9-20). Літ.Ап.зач.16 (Діян.6,1-7). Єванг. Мрк.зач.69 (15,43-16,8).

"Сонця, що перед сонцем було і до гробу зайшло, як дня, шукали полись жінки-мироносиці, світання попередивши..."
(Ікос.Пасхального канону св.Ів. Дамаскина).

Дорогі брати і сестри!

З Воскресінням Христовим в'яжеться згадка про побожних жінок-мироносиць, що залишились вірні Спасителеві в найтяжчі хвилини страстей і смерти Його. Вони ж стояли під хрестом, на якому умирав Учитель (Ів.19, 25). Навіть і тоді, коли усі найближчі учні Христа під страхом юдеїв залишили Його (Мф.26,56). Між жінками-мироносицями була і Пречиста Діва Марія (Ів.19,26).

І не тільки за життя, але й по смерті Його виявили ці побожні жінки-мироносиці велику любов і прив'язання до Господа. Не шкодуючи ні вільного часу, ні дорогоцінних пахощів, вони сну не давали очам своїм, доки по обрядовому не намастили Пречисте Тіло Ісусове (1 М.50,2). Це вони перші почули радісну вістку про Воскресіння і звістили її Апостолам. Світлій пам'яті цих жінок-мироносиць присвятила Православна Церква другу неділю по Воскресінні - неділю Жон-Мироносиць.

Правда, і в пізніших часах християнства зустрічаємо подібних мироносиць. Згадати хоча б тих, що життя своє провадили в постах і молитвах, і приймали навіть страшні муки во Ім'я Христове.

Такими мироносицями були: великомучениця Варвара, Софія (з дітьми Вірою, Надією і Любов'ю), Мокрина - бабуся св. Василія Великого, мчц. Емілія, Нонна - мати Григорія Богослова, Андруса - мати Іоана Золотоустого, та інші. Такою мироносицею була грецька цариця св. Олена, а в нас на Україні - велика княгиня Київська Ольга. А скільки таких євангельських безіменних жінок-мироносиць видав наш многостраждальний народ! Їх не перечислити!

Приклади вірности своїй вірі і своєму народові протягом усієї історії, а особливо в останніх часах, часах революції і після падіння Самостійної Держави 1917-18 рр., коли Україну опанували безбожники, і почався великий натиск на нашу Святу Православну Церкву. Не було можливости не тільки виховувати дітей по школах, у християнському дусі, а

навіть хрестити чи запричащати їх, як учить наша Церква. І тоді, як колись мироносиці поспішали на світанку до гробу Учителя, віддані Христовій вірі дочки нашого народу тихцем поспішали до священиків, захованих у підпіллі, щоб таки ті святі обов'язки виконати.

Нарешті, частині нашого народу пощастило залишити "рай" і прийти сюди, в умови вільного, хоч і на чужині, життя. Мимоволі хочеться запитати: чи українські жінки виконують, як ті мироносиці, свій обов'язок? На жаль - ні. Яка ж причина? Чи нас переслідують, чи заборонляють віру, чи ще чимось іншим стають нам на перешкоді? Цього немає, та наші жінки, наші матері не всі йдуть за прикладом славних мироносиць і своїх матерів, що в ім'я Церкви сладали свої голови за віру і батьківщину. Не виховують дітей у святій вірі нашій, не плекають у них християнських чеснот, не приводять своїх дітей до церкви, бо й самі рідко коли до неї ходять. І тут згадуються слова Господа: "Чи може сліпий сліпого водити? Хіба ж не обидва до ями впадуть?" (Лк.6,39). Наші діти виховуються поза церквою, і не тільки для малих, але і для старшої молоді - Церква - це другорядний чинник... На жаль, вони забувають, що Церква відогравала на протязі нашої історії велику ролю. Виховувала кращих синів, полководців, науковців, письменників.

Єдиний порятунок сьогодні - взяти приклад із жінок-мироносиць, не давати задрімати нашим дітям на чужині. Слід плекати у них віру і любов до Бога та до нашої знедоленої розп'ятої Батьківщини. Бо ж тільки ці християнські чесноти - віра, надія і любов (І Кор.13,13) є запорукою нашого кращого завтра.

Правда, і сьогодні є, хоч дуже мало, жінок, подібних до мироносиць, які належно виховують своїх дітей тут на чужині. До їхнього виховання не вистачає, на жаль, лише одного: їхні діти не можуть бачити нашої України. Ці жінки відвідують храми Божі, прикрашають їх, постійно в них моляться і так навчають робити своїх діток, зміцняючи їх уже змалку у твердій вірі Христовій. "Радійте і веселіться, - хочеться сказати тим мироносицям, - бо ваша заплата на небі" (Лк.6,23).

Принесімо Воскреслому Христові дорогоцінні скарби наші - християнські чесноти, особливо ж найбільшу з них - любов, а Воскреслий подасть нам велику радість. Амінь.

В.С.

23 квітня (7 травня) Свята Православна Церква шанує пам'ять Святого Великомученика ЮРІЯ ПЕРЕМОЖЦЯ. Народився він у м. Лідді (Палестина) в другій половині Ш ст. Батько його ще за дитинства Юрія був замучений під час переслідувань. Мати виховала сина у твердій християнській вірі. З молодих років Юрій потрапив до римського війська, де своєю відвагою, красою і силою прихилив і звернув на себе увагу самого кесаря Діоклетіяна та його старшин. Проте, довідавшись, що Юрій визнає християнську віру, кесар намагався всіма засобами змусити його відректися Христа і принести жертву ідолам, обіцяючи високі посади в державі, багатство, славу. Юрій відмовився, сказавши: "Ідоли ваші - не боги. Не поклоняйтеся неправді. Христос - Єдиний Бог і Той є Один Господь у славі Бога Отця і Духа Святого. Самі пізнайте Ісуса і навчіться благочестя".

Жорстокі муки перетерпів Юрій від безбожних гонителів. Бачивши їх, дружина Діоклетіяна Олександра, що була таємною християнкою, вирішила тепер відкрити свою віру, і припала до ніг мученика. Розлючений кесар засудив на смерть і її, і обоє прийняли мученичий вінець. Мощі св.мученика були перенесені до Палестини, а Константин Великий переніс їх до манастиря св. Юрія Переможця до м. Лідди.

В.С.

Неділя 4-а по Великодні, ПРО РОЗСЛАБЛЕНОГО. Голос 3. Свт.Афанасія Велик., Патріярха Олександрійського. Перенесення мощей свв. благовірн. кн.кн. Бориса (Романа) і Гліба (Давида). Свт. Афанасія Лубенського, Патріярха Царгородського. Св.Іларії. Ран.Єв.Лк.зач.112(24,1-12). Літ.Ап. зач.23 (Діян.9,32-42). Єванг.Ів.зач.14(5,1-15).

"Був там один чоловік, що тридцять
вісім літ був недужий..."
(Ів.5,5).

Дорогі брати і сестри!

В житті, мабуть, кожного з нас приходив час, коли та чи інша хвороба опановувала наше тіло. Добре знаємо, скільки терпінь доводилось тоді переносити. Біль, гарячка, безсоння, маячіння, важке пригнічення - все це заковує людину в жорстокі кайдани, прикріпляє до ліжка і позбавляє можливости втішатися Богом даними дарами нормального життя. Знаємо, що в такі часи людина відсуває на задній плян усе, і свої думки зосереджує майже виключно на своїх стражданнях. Тужливо дивиться вона у вікно, за яким сяє сонце, вирує потік людського життя, лунає веселий безжурний сміх, і думає: "О, коли ж то все скінчиться, і я приєднаюся до тих щасливих?"...

І тоді людина докладає всіх зусиль, щоб позбутися нестерпних кайданів своєї недуги. Вона застосовує всі відомі їй засоби лікування, звертається по допомогу лікарів і точно виконує всі їхні приписи. Приймає навіть найнеприємніші ліки, зносить навіть найболючіші методи лікування, бо знає, що все це спрямоване на добро для неї. Людина готова тоді віддати все, усього зректися, щоб лише одержати назад втрачене здоров'я.

Та часто важкі недуги опановують і нашу безсмертну душу. Мабуть, найбільш поширена з них - бо деякою мірою нею вражений кожен, - це хвороба гріха. Гріх непомітно проникає до наших душ уже починаючи з найменших років нашого життя і починає свою руїнницьку дію. Він роз'їдає чисту, створену по образу Божому, душу, витісняє з неї вкладені Богом чесноти, і місце їх заступає бацилами зла. Тяжко терпить від цього душа, зносить страждання, які ні в чому не поступаються перед тілесними муками.

Але чи прагнемо ми зцілення? Чи шукаємо допомоги у найбільшого Лікаря - Спасителя Ісуса Христа, у цілющому бальзамі Святого Письма? Чи в час нестерпних страждань, які переносить наша душа, ми шукаємо поради у наших духовних отців? Чи вживаємо найкоштовніших з усіх ліків - Пречистого Тіла і Дорогоцінної Крови Христових? Слід визнати, що це роблять дуже небагато християн. Більшість з них майже не звертають уваги на стан своєї душі, не відчувають великих страждань її, а часто, навіть бачучи все, що діється, байдуже махають рукою і продовжують вести життя, яке саме й привело до гріховної недуги.

І, не знаходячи порятунку в самій людині, душа виснажується, слабне, втрачає здатність боротися і нерідко навіки умирає для Христа і вічного життя в Царстві Божому, ставши жертвою "князя темряви".

Особливо спостерігаємо це в наші часи. Гріх заволодів душами нашими і, не зустрічаючи великого опору з нашого боку, все більше поширюється в світі. І що ж бачимо? Людина, втрачаючи душу, стає рабом свого тіла, своїх пристрастей та забаганок. Високі християнські чесноти, які завжди

були головним мірилом вартости людини, тепер для багатьох зробилися "пережитком старих часів". Людину вже не цінять по моральних вартостях її, по тому, наскільки вона наблизилась до найбільшого християнського ідеалу - бути досконалими, як і Отець наш Небесний досконалий (Мф.5,48), а по її багатству, умінні "пристосуватись до життя", по її зовнішньому блиску. Зникає побожність, скромність, благочестя, які додавали стільки краси молодим юнакам і дівчатам та високо підносили гідність старшого покоління. Натомість шириться байдужість до віри, до Богопізнання, до знань, і все людське життя у багатьох випадках зводиться лише до задоволення вимог тіла та почувань. Ось чому бачимо навколо себе переповнені театри, кіна, грища, місця розваг та гулянок і одночасно - напівпорожні церкви. Ось чому в багатотисячних накладах розходяться кримінальні романи або журнали типу "comics", які майже нічого не дають ні розумові, ні серцеві людини, і в той же час релігійні видання, що несуть на своїх сторінках вічну духовну поживу, ледве тягнуть своє існування з сотнею-двома передплатників. І не лише в цій ділянці людського життя, а скрізь і у всьому помітно те саме.

В цій темряві, немов яскраві світильники, сяють ті, які зберегли в собі силу для боротьби з гріховною недугою, що в душі своїй носять заповіді Христові і живуть за ними. Але як же дивляться на них ті, що вже віддали свою душу на поталу гріхові? Вони вважають їх теж за "пережиток", згірдливо зазначаючи, що таким людям треба було б народитися не в наш "модерний" вік, а століття чи кілька тому. Та прийде час, коли вогонь Божого суду виявить, "з золота, срібла, дорогоцінного каміння, з дерева, сіна чи соломи" (І Кор.3,12-13) будував кожен свої діла на Божій основі, і кожен змушений буде дати відповідь на нелицемірне запитання про те, що він зробив з Господнього храму, який є в ньому (І Кор.3,16-17).

То ж, не занедбуймо Божого храму нашої душі; не даваймо, щоб його нівечила гріховна недуга! Води вітесдійської купальні, про яку згадує сьогоднішня Євангелія (Ів.5,2-4), повертали здоров'я недужим, що діставались до неї; - невичерпні ж духовні води Божого милосердя зцілять душу кожного, хто з вірою наблизиться і увійде в них. Великий Лікар душ і тіл наших - Господь Ісус Христос, - бачучи наші немочі, щоразу, щохвилини невидимо звертається до нас із запитанням, з яким звернувся колись до розслабленого у Вітесді: "Хочеш бути здоровим?" (Ів.5,6). Не відкидаймо ж Його Божественної допомоги і з вірою скажімо: "Хочемо, Господи, допоможи нам в немочах наших!" А Він, що ніколи не відкидав тих, які приходять до Нього, зглянеться і на наші благання і поверне душам нашим втрачене через гріх здоров'я й вічну радість. Амінь.

О.В.

"Не дбаючи про душу, ми готуємо також руїну для тіла, бо не душа створена для тіла, а тіло для душі. Хто нехтує найкоштовнішою частиною для того, щоб піднести менше вартісну, той завдає шкоди і тій і другій частині. Натомість, хто турбується належно про душу, той, зберігаючи її, збереже і все тіло." (Іоан Золотоустий).

"Що торкається до мене, то я бажав би бути краще конем або якоюсь іншою річчю більшости християн, ніж їхньою душею; бо вони виявляють більше піклування, любови й прив'язаности до всякої іншої речі, ніж до своєї душі!" (Блаж.Авґустин).

ВІД РЕДАКЦІЇ: З технічних причин ч.3 "Голосу Пастиря" видаємо з запізненням, поєднуючи з черговим 4-м числом, за що просимо вибачення у наших Шановних Читачів.